

Publicerad: 2007-07-07

Foto: Gustavo Bom
Roger Daltrey.

Who vevar alltjämt vidare

Pete Townshend och Roger Daltrey vet alltjämt hur man vevar fram mer än bara rocknostalgi. Men det tog sin tid, tyckte Jonas Kihlander.

RECENSION Drygt 40 år och två dödsfall in i karriären drabbas The Who av ännu ett bakslag när en snara av pedofilanklagelser dras åt kring Pete Townshends hals. Sedermera frikändes han på alla punkter. Den som gav honom störst offentligt stöd var hans gamle vän, hans röst, Roger Daltrey. Och att få se de två allena på en scen och framföra nya spåret *Man in a purple dress*, som under sin folkinspirerade musikaliska beklädnad bär textrader av naken bitterhet och avsmak över fördömande religioner i allmänhet och den mediekarusell som fick det att svartna för Townshends ögon under 2003 i synnerhet - det känns ganska speciellt.

The Who
Globen, Stockholm, fredag

Det är en av få starka ljuspunkter under den lite tama dryga första timmen av konserten. Om inte annat för att låtlistan är snudd på identisk med alla andra spelningar de gjort sedan de släppte *Endless wire* förra året.

Men strax innan allt drar i gång är det mesta muntert. Många har några glada öl innanför västen, redo att förflytta sig ett gäng år bakåt i tiden. Själv tar jag en kaffe och en mazarin i hopp om att känna mig lite mognare. Det gäller att mötas halvvägs. Trots allt var jag inte i närheten av att vara ens påtänkt när The Who den 3 juni 1966 rev av *My Generation* och *Substitute* på Liljekonvaljeholmen i Sunnersta söder om Uppsala.

Drygt 40 år senare står Townshend och Daltrey återigen på en svensk scen och dyngar i väg sina generationsöverskridande låtar, och det är lite tillbaka till bebyggelsen: inga instrument slås sönder (när de gjorde sin lilla Sverigeturné 1966 var de tvungna att låna de lokala förbandens instrument och hade inte hjärta att kvadda dem som brukligt). Det enda som går sönder ibland är Daltreys förkylda röst.

Men han repar sig. Och konserten också, men först efter en duktigt lång kisspaus som utgörs av ett medley av den rockopera som upptar andra delen av *Endless wire*. Jag kramar kaffemuggen hårt, men krampen släpper i *Baba O'Riley* som ger ett piggt muskulöst och pampigt intryck. Sedan väntade mycket gott, och en hel del från första rockoperaförsöket *Tommy* under extranumren. I slutet av *Pinball wizard* snor Daltrey in sig i mikrofonsladden och *Amazing journey* tar vid medan förlängningen *Sparks* blir ett enda långt blygt fyrverkeri där Townshends vevar med sin vitala väderkvarnsarm såpass att man är rädd att den ska lossna och träffa någon på första bänk i huvudet.

JONAS KIHLANDER

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.
Eftertryck eller annan kopiering förbjuden.